

Pro League trapt vol

Op 5 februari komen de sociale partners in het paritair comité van de voetbalsector nog eens samen. De politiek verwacht correcties op de verlaagde sociale lasten en bedrijfsvoorheffing, maar het profvoetbal zet de hakken in het zand.

HANS VANDEWEGHE

Over de exacte bedragen wil de Profliga nog wel eens moeilijk doen, maar ook zij kunnen de berekeningen niet tegenspreken die onomstotelijk aantonen dat de eerste klassers elk jaar ongeveer 70 miljoen euro cadéu krijgen in de vorm van verlaging van sociale lasten. Dat voordeel bestaat al vijftig jaar.

Tel daarbovenop nog 50 miljoen euro directe belastingen (bedrijfsvoorheffing) die de werkers sinds 2008 teruggevoerd krijgen en die in de plaats kwamen van een werknemersvoordeel. Opgeteld: 120 miljoen, maar andere berekeningen begroten het totale voordeel op zelfs 130 miljoen. Ter vergelijking: dezelfde voordelen leveren het volleybal amper 600.000 euro op jaarbasis op. Dat is tweehonderd keer minder dan het voetbal, waar het gemiddeld salaris van een kernspeler 350.000 euro bedraagt. "Jammer, maar helaas", antwoorden de professionele voetbalclubs, de grote vijf op kop. "Als men ons deze voordelen wil afhemen, zal dat ten koste gaan van onze positie in Europa."

Off the record werd zelfs gedreigd met politieke stemmingmakerij tegen de voetbalclubs die wilden aanspreken. De CD&V'ers Roel Deseyn en Stefan Vercamer durfden het toch aan en formuleerden in de zomer van 2016 een voorstel waarbij de sociale lastenverlaging alleen nog zou gelden voor maandsalarissen lager dan 6.800 euro. "Lage" salarissen, kleinere clubs en minder kapitaalcrachtige profsporten (lees basket- en volleybal) zouden hierdoor worden gespaard.

Nog volgens het voorstel zou de verlaagde bedrijfsvoorheffing (80 procent vermindering) aan strengere voorwaarden worden gekoppeld en alleen nog kunnen dienen voor de opleiding van min-19-jarigen, in plaats van vandaag voor alle spelers jonger dan 26. Ten slotte wilden de twee parlementarissen de drempel verheffen voor niet-EU-voetballers: voortaan zou naar analogie met Nederlandse een minimumsalaris van niet geen 500.000 euro gelden in plaats van de 80.000 vandaag.

MAKELAARS ANPAKKEN

Minister van Sociale Zaken Maggie De Block (open Vld) klokte het voorstel meteen af, maar aan op dialoog en vroeg de voetbalsector naar concrete voorstellen. De problematiek kreeg een extra dimensie door het voetbalhandschaal rond machtfiching, belastingontduiking en witwassen met enkele makelaars als schijfgelden.

Uit hoozittingen in het parlement bleek al snel dat de voetbalsector (lees de clubs) vooral de makelaars wilde aanpakken, onder meer door de spelers de makelaars te laten betalen (wat in strijd is met de wet), maar anderszins niet van plan was veel te geven op de voordelen.

Onlangs lekte uit dat hun ideeën rond sociale lasten compleet het tegengestelde beoogden

'Als men ons deze voordelen wil afhemen, zal dat ten koste gaan van onze positie in Europa'

BELGISCHE PROFCLUBS

van het voorstel Deseyn-Vercamer. De profclubs wilden het salaris waarop RSZ moest worden betaald verduubelen van ongeveer 28.000 tot niet geen 56.000 euro. Er was wel een uitzondering: voor spelers jonger dan 23 die drie jaar vóór hun achtentiende verjaardag in België waren opgeleid – meestal België – zou niets veranderen.

Een snelle rekensom leerde dat de 70 miljoen sociale lastenvermindering zou slinken tot 64 miljoen. De kleinere profclubs stonden op hun achterste poten: een lastenverhoging zou voor de laagste salarissen proportioneel veel hoger uitvallen dan voor de hoogste.

Over de bedrijfsvoorheffing deed de Profliga geen voorstellen. Of toch wel afbliven, want de financiën van de sector profvoetbal mochten niet worden gehyponotheekd. Om een deelje van die eerdere 6 miljoen extra sociale lasten te recupereren, liet de Profliga een ander ballonnetje op bij het paritair comité: dat het een concurrentieel nadeel was, in tegenstelling tot andere landen, trainers en technische stafleden niet als zelfstandigen mochten worden aangeworven.

Trainers en co. worden vandaag belast en betalen sociale lasten zoals gewone bedienden. Een terugkeer naar het zelfstandigenstatuut, waarmee in het verleden is geëxperimenteerd en waarvoor onder meer Leekens en Club Brugge en Sollied en KAA Gent hebben gebod, zou voor de voetbalwerkgemers een totale besparing van 3 miljoen aan sociale lasten betekenen en vooral ook minder 'groses' bij eventuele ontslagen. Samengevat zijn dit de posities. De voetbalclubs willen dat alles bij het oude blijft of zijn hooguit bereid tot microscopische aanpassingen. De ministers van Werk en Sociale Zaken willen

tegelijk hun kiezers tonen dat ze het probleem aanpakken én de kool en de geit sparen. De kleine sporten willen dan weer ontzien worden van elke verandering. De spelers hebben zoals wel vaker geen mening.

ZAND IN DE OGEN

Sporta, de spelersvakbond die resideert onder het ACV, deed het meest verregaande voorstel. In het paritair comité van 19 januari achtte Sporta een geleidelijke aanpassing van de RSZ onvermijdelijk, om zo te komen tot een RSZ betaald op het volledige salaris. Overigens was dat in 2001 al het advies van de Nationale Arbeidsraad: afschaffing van het lage forfait en een gefuseerd voorstel om uiteindelijk te landen bij sociale zekerheidsbijdragen op het volledige loon.

In datzelfde paritair comité kwam de Pro League met een rangschikking van landen volgens het sociaal zekerheidsregime voor voetballers. Op de eerste van zes slides stond België als het op vier na meest gunstige land van de achtien hoogst gerangschikte landen op de UEFA-

op de re...

120

miljoen euro bedragen de fiscale cadéu's aan ons voetbal (verlaging sociale lasten en bedrijfsvoorheffing)

21,7

miljoen was de gemiddelde omzet van Belgische clubs in 2016-2017, net iets minder dan in Nederland (23,3)

65%

van de voetballers op Belgische velden komt uit het buitenland, begin jaren 80 was dat nog geen 20 procent

Hard tegen onzacht. Standard-verdediger Christian Lutundama (links) botst met Victor Osimhen van Charleroi in onze competitie.

© BELGA

dat de materie ingewikkeld is, maar ze is naast de vermindering op sociale lasten en bedrijfsvoorheffing (belastingen) het derde grote voordeel van voetballers tegenover andere bedienden en voetbalclubs tegenover andere werkgemers.

Voetballers mogen tot 40 procent van hun salaris wegstorten en worden nu hun carrière (andere werknemers die veel minder verdienen, mogen pas wegstorten bij hun pensionering) uitbetaald en op 20 procent belast. Bovendien werd in de berekening niet meegenomen dat veel clubs een groot deel van het salaris uitkeren als tekengeld of getrouwheidspremie (bij meerjarige contracten), en dat creatief boekhouden en ontwijking eerder de regel dan de uitzondering zijn.

De conclusie van de Pro League: als België op het echte salaris sociale lasten zou heffen, zou het de hoogste lasten van heel Europa krijgen. Over de verlaagde belastingen geen woord. Een ander argument in het pleidooi van de Pro League: onze clubs zijn zelden rendabel. Bepaald vreemd, met tv-rechten die dit decennium zijn verzevoordigd en salarissen die zijn verduubd.

IMPORT-EXPORT

De Profliga argumenteerde verder dat de voordelen die aan de sport zijn toegekend tot doel hadden de ontwikkeling van de sport te versnellen. Wat daar destijds precies mee werd bedoeld, ook daar kan over worden gediscussieerd, maar een deel (de sociale lastenverlaging) had alvast te maken met het bevorderen van de jeugdwerking en die is er niet op vooruitgegaan.

De financiën wel, althans de omzet. Tot 2008 bedroegen de gemiddelde omzetten van de Belgische eersteklassers alrijd niet iets meer dan de helft van de Nederlandse. Ook het gemiddeld salaris bedroeg het dubbele. Vanaf 2009 stegen de Belgische omzetten sneller dan de Nederlandse, die zeven jaar lang ongeveer gelijk bleven. In het seizoen 2016-2017 zat België Nederland op de hielen met een gemiddelde omzet van 21,7 tegen 23,3 miljoen en de salarisverschillen waren uitgelikt. Meer zelfs, het gemiddeld salaris zatke de laatste jaren in Nederland servijl het Belgisch steeg en nu ver boven het Nederlandse gemiddelde piekt.

Nog een effect dat aan de gunstmaatregelen kan worden toegeschreven: de toegenomen handel in buitenlandse voetballers. In 1982-1983 verdedigden geen 20 procent buitenlandse spelers hun boterham op Belgische velden. Twintig jaar later was dat 43 procent. Vandaag, na de wintermercato, bestaan de kerens van de zestien Belgische clubs uit bijna 65 procent buitenlanders.

Het lijkt er sterk op dat de gunstmaatregelen alvast in het voetbal niet zijn aangewend waarvoor ze waren bedoeld – onder meer de jeugdwerking. Wel om het Belgisch voetbal een concurrentieel voordeel te geven tegenover het buitenland en om de import-export van buitenlandse voetbal talent te financieren.

ranking. Alleen Kroatië, Denemarken, Rusland en Oekraïne waren nog gunstiger.

In die laatste twee landen moeten voetballers het maar uitmaken hoe ze zich richten worden ziekte. Denemarken stond daar onterecht en dat was al een eerste grote zandkorrel in de ogen. Sociale lasten worden daar voor een groot deel gefinancierd via de zeer hoge Deense belastingen, waar ook voetballers aan onderworpen zijn.

Naarmate de slides vorderden, zo weet een voetbalinsider, steeg België in de rangschikking. Bij de zesde slide was met een rangschikking van de hoogste sociale lasten stond België niet langer vijftiende (veertiende min Denemarken) maar vijfde, na Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, Zwitserland en Portugal. "Nog een slide en we stonden bovenaan als duurste land, maar dat hebben ze niet gedurfd."

Het leek op een mooi stukje volkshaterie. Niet alleen werd uitgegaan van een salaris van 650.000 euro, wat weinig realistisch is, maar werd ook in de laatste slide de groepsverzekering meegenomen. Die staat minder ter discussie om-